

TÍK A ŽÍK A MÁVAJÍCÍ DUCH

„Hají, Samueli, pojd' už hají,“ ozval se Žík z postele.

„Háááájíí, Sárinko, už se stmívá, už je čas jít háájííí,“ přidal se k němu jeho kamarád Tík.¹

Abyste věděli, milé děti a milí dospělí, Tík a Žík byla plyšová zvířátka. Žík byl malinký ježeček, sotva velký jako tatínkova dlaň. Se střapatými bodlinami, které lechtaly, když jste si jimi přejížděli kolem oušek. A Tík byl plyšový, dlouhatananánský jezevčík. Byl tak dlouhý, jako byla Sára vysoká – a to vám byla už velká holčička, do školky už nějaký ten rok chodila, považte.

Když se v domečku na kraji města poprvé objevili, říkalo se jim Chvostík – podle dlouhého jezevčího ocásku – a Ježík – podle ježčích ježatých bodlin. No ale protože Samuel a Sára byli ještě malí a neuměli dobře mluvit, začalo se jim po chvíli říkat Tík a Žík podle poslední slabiky.

No a ten Tík a Žík nebyli žádní obyčejní plyšáci, jak byste si mohli myslet. Tík a Žík byli totiž hají kamarádi, a to je něco úplně jiného.

¹ Tíkovu mluvu není třeba číst tak, jak je napsaná. Necht' drahý čtenář čte a libovolně prodlužuje slabiky, jak jej napadne. :-)

Obyčejný plyšák jde spát s příchodem tmy. To je ale čas, kdy se hají kamarádi naopak probouzejí. Přes celou noc bdí nad svými chráněnci, totiž Samuelem a Sárrou, a starají se o jejich klidný spánek, který hájí od všeho zlého. S příchodem slunce zase zaslouženě usínají.

Nejinak tomu bylo i dnes. Slunce už dávno vychrupávalo v peřince z mraků a Tík a Žík se probudili ke své noční službě. Sára se Samuelem si vyčistili zuby, tatínek jim přečetl pohádku, zapnul noční lampičku, a protože bylo trochu dusno, pootevřel okno. Maminka je oba políbila, spolu s tatínkem jim popřáli dobrou noc a zavřeli dveře. Netrvalo dlouho a Samuel se Sárrou tvrdě usnuli.

„Jéjdá máné, jéjda máánéé,“ skučel Tík a protahoval přitom některá slova – asi proto, že byl sám tak dlouhý a mluvit krátce by se mu nelíbilo. „Kampák se mí jén móhl zatoulát. Kdyby jen tá Sárinka byla trochu pořádnější.“

„Co se stalo, Tíku?“ ozval se zespona Žík.

Abyste věděli, Sára a Samuel spali na palandě. Sára nahoře s Tíkem, protože byla starší, a Žík spal se Samuelem dole.

„Álé, tó je zlé, jéjdá máné, kdé hó ted' budú hledát. Takhle přece jézevcík nemůže vůbec žít, bez své chloubý.“

„Chlouby? Jaké chlouby?“ nerozuměl vůbec Žík svému kamarádovi.

„Můj chvostík, moje oháňká, můj ocásek. Je dočista prýč.“

A skutečně tomu tak bylo. Na místě, kde obvykle mívají jezevčící chvostík, eh, tedy ocásek, zbyl mu jen čtvereček se suchým zipem.

Totíž, to jsem jaksi zapomněl říci, Tík měl dlouhé válcovité tělo, na němž měl všechno navěšeno suchým zipem – packy, ocásek, ouška, dokonce i jazyk s očima a čumákem – to vše se po jeho těle dalo libovolně přesouvat a Tík si se Sárinkou takhle rádi hrávali. Jednou mu dokonce vyměnila čumáček s ocáskem – jen to považte, mezi očima se mu spokojeně vrtěl ocásek a zadečkem čenichal. Se Sárrou se tomu moc a moc nasmáli. No, ale to nebyl tento případ – ztratit něco tak důležitého, to je tuze vážná a mrzutá věc.

„Kámpák se móhl podít? Stokrát té své hólčičce říkám, aby při hrání dávala pozór, abych se nepoztrácél. Nó, a téď có s tím?“

„Ale tak,“ začal ho Žík chlácholit, „tak se podívej po posteli, jistě tam někde bude. Podívej se třeba pod deku.“

„Jó, to já bých zás rád, ále ják to udělát. Sára je kólém mě obtočená ják jěštěrká, a kdýbých se pohnúl, vzbúdíl bých ji. Tó bých

býl ale špatný hájí kamarád. Ale víš coby? Porozhlídni se ty tam dále, a když tam nic nenajdeš, vylezeš ke mně a porozhlídneš se tady.“

Žík z té představy ztuhnul. Ležel doteď svinutý do kuličky pod Samuelovou dekou a byl rád, že je rád. Nechci o tom teď mluvit moc nahlas, aby mě Žík neslyšel a nebyl z toho smutný, ale je pravda, že mnohem a mnohem a mnohem raději vyhledával teplo Samuelových nohou před temnými kouty pokoje. Z představy, že by měl opustit teplé bezpečí deky, bloumat po pokoji a – co je nejděsivější – svými malými packami vylézt na palandu, tak z té představy se mu roztráslly všechny bodliny, které jen na těle měl.

„Tíku,“ přišel Žík s nápadem, jak se z toho vyvléci, „já bych to pátrání nechal na ráno. Teď v té tmě stejně nic není pořádně vidět.“

„Kdepák na ránó, holenkú,“ nenechal se Tík, „to budeme už moc ospalí a nenájdeme nic. Kdepák, když se něco ztratí, musí se to začít hledat hned v tu chvíli, jinak může být pozdě. To si zapamatuj. A kromě toho, můžeme se pocvičit v patrolé.“

„Patrolé, to je co?“ nevěděl Žík, ale zato už teď najisto věděl, že se mu odpověď líbit nebude.

ΑΗΟJ ΖΙΚΫ!

ΑΗΟJ ΤΙΚΫ!

